

LA HONORATA.

PERIODICH CATALANISTA HUMORISTICH IL·LUSTRAT,
SATIRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS.

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Lleona, 4, pis primer, (baixan del cel).

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, 10 rals trimestre
Estranger, 20 rals

BALANS.

s costum de totas las personas que tenen per perdre y per guanyar lo passar balans á fi d' any pera veure com se troban d' interessos, á fi de tirar sos càlculs pera 'l pervenir.

Es ben segur que 'ls que res tenen, no 's veuen obligats, á passar tal amohino y en aquest cas, nos trobem nosaltres. Aixís

es que 'l balans nostre desseguida esta fet. No téniam res al comensar l' any, no 'ns queda res al acabar-lo á no ser uns quants inglesos mes restem donchs zero.

Y apesat d' aixó, y passant revista als dotze mesos finits, trobem que nosaltres los pobres, som los mes richs del

mon, porque reparantho bé, tot surt de de las nostras costellas.

¿Quí paga las contribucions? ¿Quí contribueix als gastos dels richs? Nosaltres, sempre nosaltres, porque quan al propietari li diuen: Ara pagarás un deu per cent mes al govern, encara que fassi veure que alló l' arruinará, y mentres cobra 'ls lloguers, s' esclama á cada vehí com si aquest tingués la culpa del sobrepuig, y li notifica que en endavant li haurá de donar una pesseta d' augment del preu fixat cada mes.

Ab aquest recárrech no solzament no s' arruina, sino que encara 'n surt ganancios. Y sino diguin: si aixís fos, com se compendria que ab tants ministres d' hisenda com hem conegut, los amos de casa se fessin edificis nous? ¿S' hauria adelantat tant l' ensanxe?

Quan veuen á un industrial repintar la botiga, fer taulells nous, posar fatxas brillantíssimas, qué creuen vostés, que 'ls impostos los tiran per terra, ó que vostés pagan aquell luxu, en mitj de la crisis que fan corre que passen?

Y d' ahont surt tot aixó? Del que ab sa suhor mulla la terra mentres la cava. Del que se li endureix la esquena traginant los fardos de la roba que te de vestir. Del que se li embutllofan las mans empenyent carretons que transportan la farina pera fer lo pa que s' ha de menjar.

Vaya, no 'ns enfundem en semblants nyinyeries, porque al cap d' avall, potser me tractarian de demagogo. Be es veri-

tat que aquest es lo balans únich que pot fer lo pobre pero es un balans perillós que se l' ha de guardar pera ell mateix, y que deu passar-lo á solas á casa seva, que es con si passés lo rosari per lo camí que l' conduheix al Gòlgotha del seu sacrifici.

Lo balans que volém fer es un altre: es lo del any 1885. Los que hem sortit sencers de l' any que va comensar ab terremotos y acaba ab absoltas, no sé si 'ns podem donar per ditxosos ó per desventurats.

Jo no tinc pas recort d' un any mes ple d' emocions. Un drama del Odeon no te pas mes efectes. Ab mitja dotzenas d' anys com lo que fa l' últim badall, nos quedariam en quadro.

Hi ha hagut incidents pera tots los gustos. No 'ls repetiré porque bé prou que quedan impresos en la memoria de tots, y una pena recordada es doblada.

Y com totas las cosas, lo que es dolent per uns es bo pels altres.

En mitj de tot, no hi ha res mes distret que una vida tan somoguda. Alló de no saber 'si 'l terremoto 'ls sorollará la casa, ó si 'ls invadirá 'l cólera; aquella indecisió de si 's farán vacunar ó no; preguntar-se uns als altres á la orella si es cert ó no es cert que está malalt. Indagar si caurá ó s' aguantará; llegir cada dia dos ó tres remeys nous posantlos en la confusió de no sapiguer á la fi per quin determinar-se, arribada la hora d' haverlos de menester: celebrar al hivern las festas majors que 's varen suspendre al estiu...

Viure aixís no hi ha dupte que es una delicia. De qué parlariam donchs? Com passariam lo temps?

Comparin lo d' ara ab lo de las set plagas d' Egipte y treguin las consecucias. ¿Si som la gent mes felissa!

Mirin, si jo després d' aquest balans, tingues de batejar l' any 1885, li posaria l' any de las últimas horas. Perque ningú 'm negará que es lo en que n' hi ha hagut mes, y grossas!

Ara hem de veure l' any vinent, que segons diuen lo presidirá Venus, la deesa del amor... ¡ay!

LO NEGRE DE LA RIBA.

D. TEODOR BONAPLATA.

primer actor de las companyas catalana y castellana del Teatro Romea.

TEODOR BONAPLATA

Gran es lo treball que m' cmprench pero vareig prometre á mos lectors ferho y no vull que ma paraula quedi endarrerat; no obstant, com que 'm crech ser poch, pera escriure la biografia d' un actor de tanta válua, 'm limitaré tant sols ab uns quants apuntes de sa famosa carrera artistica.

Lo renombrat primer actor y director en sas funcions de las companyas catalana y castellana del Teatro Romea don Teodoro Bonaplata, nasqué en aquesta capital lo dia 10 deembre del any 1841.

Comensá sa carrera dramática sent primer actor de las distinguidas societats «Lope de Vega» -- «Erato» -- «Espronceda» etc... -- després trevallá una curta temporada ab sorprendent éxit en Reus l' any 1870 y á Barcelona fent lo Caifás de la *Passió política*.

Mes tart comprenent lo poch que s' estima á un artista dels nostres en aquesta terra, sens portar una bona reputació ben acreditada d' altres països, empenqué 'l viatge á las Américas, y 's quedá en *Buenos Aires* trevallant en los teatros de la *Victoria, Alegria y Doraão*.

A *Montevideo* en los de *San Felipe y Civils* y en las provincias de abdós repúblicas en *Dolores, Azul, Rosario de Santa ft. Gualguaychú, Concepcion del Uruguay, Salto Oriental, y Concordia*, que todas son capitals de departament.

En l' *Imperi del Brasil*, de Nort á Surten tota sa gran extensió; primer en la Cort de *Rio Janeiro, San Pablo, Bahia, Pernambuco, Rio Grande del Surt* y molts altres; recullint per tot nutrits y entussiasmas aplausos, regalos de valor etc., etc.

De la prensa de tots los països, conserva apreciacions honrosíssimas respecte á sos treballs artístichs.

Jo he vist cartas de felicitació al tan apreciat actor, dels crítichs de mesfama de enllá d' allá, que no poch actors dels que 's creuen ser lo millor que son nom corra per totes parts del mon li envejarian.

Te infinitat de medallas d' or de las numerosas colonias Espanyola, Italiana y del Brasil; bastaria citarlas totes una per una perquè 'l públich 's fes càrrech de lo molt apreciat que es en lo mon artístich, pero no puch ferho; en primer lloch, perquè no 'm bastaria prou tota *La Honorata* y en segon lloch perquè tots mos lectors coneixen ja lo molt que val.

En l' any 1883 entrá per fi en lo Teatro Catalá, fent las delicias del públich Barcelona.

Passaré per alt totes las obras que ha estrenat fins avuy y que li deuen molta part del éxit obtingut sens poguer deixar de mencionarlos la última obra del Sr. Ferrer y Codina, *Olger*.

May havia vist al Sr. Bonaplata elevat á tan altura; está tant identificat en lo personatge que representa, ho fá ab tant calor, que no crech hi hagi actor que l' interpretés d' una manera tant acabada.

Los elogis que jo puga ferli, son poch per tant gran artista; deixo la pluma, embadalit de sos grats recorts y 'm plau, deixantme orgullós lo poguer dir que un talent tan gegantí es paysá nostre, que es catalá.

M. Figuerola Aldrofeu.

VERSOS

LA RATETA:

Una nit, tot fent brometa,
á duas noyas vaig di,
si 's sentian la rateta
rosegant ab morro fi.

Fentne l' ignocenta l' una,
ab un sonris respongué;
l' altra, mes santa ó mes tuna
mostrá no fer cas de re.

L' ignocencia desmamada
sentí greu curiositat,
volguent que d' una vegada
li contés mes detallat.

La rateta, li digué,
es l' amor que sols se sent,
y lo frenesí que 's te
es d' ella 'l bellugament.

Las flexas d' un aymador,
diguém que son sas dantetas;
lo roséch, sospirs d' amor;
y los ays, mossegadets.

La rateta, creix, s' anyora,
aumentant son frenesí;
may li arriba la bona hora
d' unirse ab lo ratolí.

Llavors, per tot anyoransa,
té 'l ratolí per consol,
y si la mar té bonansa
la rateta fa 'l que vol.

Are, noya, punt final:
son sonris diu te rateta,
vegi no li fassa mal
ab una mossegadeta.

Tinguila ben recatada,
alerta ab lo ratolí,
pensi que una reliscada
li pot fe 'l que no 's pot di.

PERE ALSINA Y COMBAS.

A VICH

En alas de la pensa, tornant á temps enrrera,
jo 't veig, antiga Ausonia, al mitx de tos verts
(campes)

ab tas morenas torres, tos fossos, tas almenas,
dels temples las agullas, oviradas apenas
en las blabencas onas del may finit espay.

En alas de la pensa, jo tombo de ta historia,
los fulls ahont la fama estampa los recorts.
Si'n trovo de proesas... Si'n trovo de victorias,
piràmides alsadas á tas passadas glorias,
passadas, com jay! passa lo llamp sitzagador.

També ha passat com passa la negre turbonada,
en jorn de primavera, los dols y los plahers,
aquella antiga Roma que al veurer ta senyera
si no eran molts, formantne sos poltros en darrera,
son los braus, son los d' ausa, li deya á sos gue-
(rres).

De Léntulo y de Mánlio, las cendras si es que 'n
(quedan),
encara 's remourian al só de ton brau nom,
que unida á ta germana la fera Manurraza,
al tall de ta potentia y celtibérica espasa
posares en fugida sas múltiples legions.

Los plans de Tarragona, sas rasas y boscurias,
per tu petjadas foren, sortint de tos llinars,
dels Scipions encara 'n guarda la memoria
antich mausól de pedra, que full es de ta historia
hont l' oronel hi canta potser los fets passats.

Tu fores qui donares mil voltas generosa
tos fills perque la patria los fessa sos guerrers,
y aquells que encara casi las mares alletavan,
mireus si ja serveixen, alsantlos, esclamavan,
emporteuvos aquestos, que ja us ne farém mes

Espills de fidelesa, clavaren sas esconas
en sas pitreras nías, en provas d' amistat;
que ho diga de 'n Sartori, la venerada sombra,
titánich fet que encara al mon novell assombra,
y que allá en lo desvindre pot ser no ho cregan
(pas).

En Ludovich y en Cárles ben bé que vos co.
(neixen);
en los camps d' Equitánia per sota 'ls esbarsers,
si molt la rella hi clava lo brau que la maneja
encar ossos hi trova que donan á coneixer
aquells temps que seguien las petjas de n' Otger.

A deu, Ausonia brava, mil voltas lo poeta
ha cantat tas hassanyas. Potser jo ho fassa un jorn.
Avuy sols barbotejo, trempant ma pobre lira,
los cants que pera dirtels, de temps mon cor sus-
(pira),
mes jay! ¿qué podré dirte que no haja dit tothom?

Adeu, matrona invicte, joya la mes prehuda
d' aquella bella plana que encanta á qui la veu,
inspiració 't demana la meva pobre musa,
lo foch en que lo geni, com llamps, lo cap li abrusa
y del Cantor profeta, la sacrossanta veu.

A. FERRER Y CODINA.

CALENTAS Y GROSSAS.

Un noy molt murri passava 'l rato
robant castanyas sens por de res;
com que robadas surten barato
se las menjava de tres en tres

Com no era tonta la castanyera,
va agafá 'l nano quan feya 'l rap
y de castanyas d' altra manera
va omplirhi 'ls nassos, clatell y cap.

Ara 'l noy plora sense compendre
si 'l mal que aguanta 'l va ocasioná
ab las castanyas que ell se va pendre
ó be ab las altra s que li van da.

BARRÁN

Ja debian veure que la setmana passada l' Angela 's va encarregá de dilshi alguna cosa dels teatros, perque un servidor de Vs. francament ab l' *Olger* ja tenia prou feyna. No se si algú 's debia donar per ofés de la seva critica, pero jo hi estich confor me y faig meas las sevas apreciaciones.

No 'n calia d' altra: després que jo me la pujo al meu gust, es natural y lógich que trobi be tot lo que fá. Ademes que si la veyan, fins los que mes póguesen cremarse ab los seus judicis, se donarian per ditxosos d' haver merescut la atenció de una minyona tan caya, que en a xó escolega femení del nou senyor governador.

Pero deixemnos de parlar d' aquestas intimitats y ocupemnos de lo que passa.

Al Principal fan tots los esforços pera acontentar al públich y ho logran ab la variació d' obras que presenta lo Sr. Calvo. Ara fan la del duch de Ribas *D. Alvaro ó la fuerza del sino*, que arriba á fer conmourre fins á las pedras.

La llástima es que creyém que 'l Sr. Calvo y sos companys d' art, aviat aeabarán. Ja hi deu haver algú que ha despenjat la lira pera cantar la despedida,

La despedida te doy, etc.

y jo avuy també me 'n despedexo.

Del Liceo no 'ls ne volia parlar perque ells mateixos ja se saben prodigar com correspon y baix las circunstancias en que 's troban.

Jo no ho entench, mentres los uns se posan en evidencia per medi de remitis y tribunals d' honor y tribunals de S. Gayetano, á la *cuenta* per cuestió de malaltia de butxaca, altres se desfan en obsequis, com per exemple, la senyora Theodorini, que després d' oferirse á la empresa en tot y per tot, ha regalat un miler de puros de la Habana als músichs y una botonadura d' or al Sr. Perez Cabrero.

Vostés dirán, sens dupte, pero las óperas com van? Aquí está la cosa, que ab lo temporal que regna en aquell mar alborotat, la música no 'n val de menos. Se coneix que tots son bons marinos.

En fi, veurem lo barco cap ahont fará rumbo.

L' *Olger* segueix donant entradas á la empresa y aplausos als actors del Teatro Catalá, y ovacions al Sr. Ferrer y Codina.

Qui está molt be també en lo seu paper, á mes dels que citavam en lo número passat, es la simpática senyora Parrenyo, y dispénsins lo seu senyor aquesta galanteria justa y merescuda.

Lo que fá molt bon efecte en aquesta obra, es la marxa fúnebre que hi tocan composta per lo senyor Pedrell. La senyora Pallardó y 'l senyor Bonaplata, que están en escena mentres se sent la marxa, acaban de donar mes reals al assumpto, la una ab lo difícil monólech que recita magníficament y l' altre ab una escena en que sense dir cap paraula, electrisa al públich, que á la fi prorromp en una tempestat de aplausos.

En aquest teatro sembla que 's va desterrant lo castellá y ja avuy si pot dir que hi ha funció catalana diaria. Tinch una esperansa sobre aixó, que 'm fá creure que al últim s' acabarán certas *rencillas*. Ab temporadas de catalá solament, podrian acontentarse mes autors y complimentar molts compromisos.

Vostés potsé estranyarán nostre silenci respecte als demás teatros. pero no fassin judicis temeraris. Avuy que ja 'l públich nos coneix, nos veyém obligats á no ocuparnos dels que no volen tenir cap relació ab nosaltres.

Crech que no podem ser mes franchs ni clars.

En l' Espanyol, ab *Los Pastorcillos* y *El Infierno* han lograt atreure al públich en las passadas festas. Ara creyém que preparan alguna cosa nova, que ja ho sentirán dir.

En Tony Grice, regna en absolut en lo Circo Ecuetre. D' inglesos com ell m' agradaria que 'n tinguessim sem pre.

Es tart y no puch estendrem mes. Fins á la setmana entrant.

BERNAT PESCAIRE.

Diu que á Puigcerdà s'hi ha establert un convent ab cinch monjas.

Ja ho veig, quatre y lo cabo.

Pobretas, qué deurán patir respirant los ayres de la llibertat y ab la imatge de 'n Cabrinetty sempre al davant. Aixó si que son sacrificis.

En lo parch hi ha una colla de galls dindis en observació, perque 's temps que tenen la verola.

¡Qui mes felissos que ells, que s'han escapat de la mansa y 'ls han dut á la torre!

Diu que ja no vindrá la Patti á deixar-se sentir en lo Liceo.

Un altre capítol de la célebre historia.

Aquesta determinació de la diva, representa uns quants mils duros mes pera la nostra butxaca, tots los que se li haurian hagut de donar á n'ella.

Jo ja m'aconsolo anant á la Rambla d'Estudis á escoltar los aucells de franch.

Diu la *Dinastia* que 'ls pals del telégrafo de la línia de S. Martí de Provensals á Llerona, arriuan ja desde la primera de dites estacions fins á quatrecentos metros de distancia de la estació de las Franquesas.

¡Quin modo de estirarse, ni que fossin de goma!

Lo Sr. Alegria tracta d'establir un circo ecuestre á Reus. Vetaqui un home que no vol que ningú estigui trist.

Dilluns que ve lo Sr. Soler (D. Iscle) farà 'l seu benefici posant en escena *Lo mis perdut y Los cantis de Vilafranca*.

Creyém que no hi faltará concurrencia.

En la Tapineria hi ha un estanquer que reb á cops de ganivet als que li portan monedas del sistema decimal.

Recomanem als que hi vagin que 'l paguin ab xavos morunos, perque un home aixis no te res de católich, ja que la religió del Estat es la católica y manant lo govern acceptar aquella moneda, l'aludit estanquer la rebutxa.

Diu que D. Francisco Manuel Pau se troba entre nosaltres vingut de París. ¡Caramba!

Y aixó que aquest any no es del Consistori dels Jochs Florals.

D'ensá que 'l Sr. Rius y Taulet es Alcalde de Barcelona altra vegada, torna á parlar-se d'asumptos que nostra capital espera ab desitj que 's realisin.

¡Ah! Si 'l Sr. Rius y Taulet no fos tan polítich!

L'altre dia varen reunir-se en la Alcaldia las comissions dels monuments á Güell y Ferrer y á Clavé, cridades per lo president del municipi pera que activin tan com puguin la terminació del seu comés contant ab tot son apoyo.

Y aixis ho prometeren.

Espavilínse, donchs, que al menos quan 'l any 1887 s'inauguri la exposició universal, poguém presentar als forasters una ciutat digna y admirable.

Está en premsa un folletó històrich que tindrà per títol *La Guardiola* lo cual compendrà las visisitsuts que passa un jove currido y de distingida familia en los balls del Carne y Canuda.

Debém demanar mil perdons, ni mes ni menos, á nos tres lectors, per las incorreccions que sortiren en lo número passat.

Vostés debian pensar si 'ns haviam begut l'enteniment, ó si haviam perdut la carta de navegar. No hi va haver res d'aixó. Lo que succehí es que estant esperant las probas pera corretejarlas nos varen presentar lo número tirat. Al véureho, la veritat, fins voliam caure en basca, perque no n'hi havia per menos, pero com era lo primer número que 'ns feyan en la nova imprenta, y á més era ja tart, pera entretenirlos, varem acceptar lo primer tiratge tal com sorti, y manarem corretejar lo segon, que ja 'ls dich jo que en lo pecat trobarem la penitencia.

Ara, enterats del modo que ho han de fer, creyém que no succehirá may mes lo del número passat. No hi ha mal que per he no vinga.

Si haguessim menjat gall fins se 'ns hauria posat malament.

Si avuy van al pla de Palacio, veuran un home que te tants nassos com dias hi ha al any.

Los Ajuntaments s'han tornat á encarregar de la cobrança dels consums.

Tururut, qui gemega ja ha rebut.

Doném gracias al Sr. Fernandez Duro, administrador principal de correus de Barcelona, per havernos honrat enviándonos una nota impresa del serveys postals pera l'any que ve.

Al menos aquesta es una *décima* útil y que nosaltres paguem ab lo nostre humil agraïment.

A Gracia, los dias avans de Nadal, se jugava públicament y ningú deya res. ¿Qué no hi exerceix jurisdicció lo senyor Gobernador?

Perque encara que á Barcelona vagi privarho, fa anys, lo Sr. Rius y Taulet, creyém que 'l Sr. Gobernador podia privarho á Gracia.

Si 's persegueixen los jochs que van privadament, ab mes facilitat podian perseguirse los que s'estableixen al mitj del carrer.

Los operaris de la secció destinada á la confecció dels calendaris americans de la casa Successors de Ramirez, van treure 10.000 duros en la rifa de Nadal.

De segur que en los almanachs del any vinent hi haurá una elemerida recordantho, perque algú dels mateixos afortunats ja ho haurá olvidat.

Lo Sr. Pomé, director d'orquestra del Liceo, ha rescindit la contracta ab la empresa d'aquell teatro.

Un altre capítol interessantíssim de la historia de la temporada actual.

Hi ha gent que ja preveu lo desenllaç.

Nos sembla que qualsevol pot endevinarlo.

Los amos del café Suis tenen molt bonas costums. Fingúrinse que cad'any per Nadal fan un regalo als seus parroquians y 'l d'aquest ha consistit en unas petacas de metall blanch, fetas espressament per aquest objecte, y purus habanos.

Aixó si que es bonich. Aquestos exemples son los que s'haurian de propagar.

Tot lo demés es *papa-dine'o*. Aixó son *décimas* encara que no sigan en vers, y que no tenen cap ralla curta. Totas son á la mida del gust del parroquí.

En una de las primeras llistas de la Rifa de Nadal varem llegirhi dessota de deu ó dotze números lo següent:

«Aquesta nit sortiran los números verdaderament premiats.»

Y no 's cregan qu'aixó fos una manganilla pera abusar de la bona fe, no; volia significar sencillament que sortiran los números favorecuts ab *las grosas*.

¡Ay! gramática rovellada be 'n donas prou de mals de cap!

Es un escándol, si es veritat lo que diuen, que venen barcos de Fransa, á descarregar vins artificials ab la excusa de que 's retornan per dolents com si 'ls haguessen carregat á Espanya.

Si aixó es cert, estém ben guarnits: nosaltres los hi donarém vi bo, y ells nos enviarán vi dolent.

Se veu ben be que devant del negoci tot s'olvida.

Llenya, donchs, als que aixis nos esplotan, tan si son espanyols com si son francesos, puig be mereixen uns y altres lo nom de estafas.

Aquets dias ha vingut á Barcelona l'aplaudit actor don Manuel Catalina, procedent de Reus, ahont hi ha donat algunes funcions.

Lo sentiment dels barcelonins es que no l'haguém pogut veure una altra vegada en algun de nostres teatros.

Tant bons recorts que 'n guardém, nos hauria agradat refermarlos.

Una senyora va sorprendre junts a l'seu marit y á la criada.

—Té, digué á n'aquesta, te 'l compte y vesten desseguida, que lo que fas aquí jo ho se fer tant bé com tu.

A la Habana un negre surt d'una sombrerería de comprarse un barret de *jipijapa*. Al ser al mitj del carrer comensa á ploure y 'l negre 's treu lo barret y se 'l posa sota 'l bras.

—¿Es dir digué un que passava per allí, que mes t'estimas mullarte 'l cap que 'l barret?

—Es que 'l barret es meu y 'l cap es del amo, contesta 'l negre.

Hi havia un soldat que se semblava tant ab lo coronel del seu regiment, que á no haver estat per lo distintiu del uniforme, qualsevol los hauria confós.

Un dia lo coronel estava de tiberi ab alguns amichs, y perque admiressin tanta identitat de fessomfas, enviá á buscar al soldat.

Se presentá aquest, y 'l coronel, volguent fer la brometa davant dels amichs, li preguntá:

—Escolta; ta mare quan era jove, havia estat á Madrid?

—No, contestá 'l soldat, qui hi havia estat moltes vegadas, havia sigut lo pare.

—A veure, Quico, deya 'l mestre á un deixeble en la classe: ¿sabs quinas son las cinch parts del mon?

—Si, senyor.

—Dígalas.

—Primera, segona, tercera, quarta y quinta.

XARADA.

—Te un tot lo fill den Pagés á menjá públicament y encar diu mal á la gent del menjá... Estant tot invers.

TRENCA-CERVELLS

—Buscar una paraula que sempre ab las mateixas lletres dongui los següents resultats: 1.º Un metall 2.º Lo que es molt convenient portar y 3.º Per los arbres.

SOLUCIONS

de lo insertat en lo número passat
Va menja-se un *calamars*
fentli efecte, un tal don Pere,
y are, surt ab la fatlera
que, diu que 's *casá* dimars.

ABELARDO COMA.

Imprenta de J. DELCLSO, Urgel, 46.

